

папура и продават готовата стока. Децата също се включват при сушенето. Изработването на основата и тъкането на хасъра е дело предимно на жената. В провадийските села Градинарово и Блъсково до 30-те год. на XX век сред турските цигани има и мъже хасърджии. През 1961 г. Градският народен съвет в Чирпан дава разрешение за упражняване на занаятчийска дейност на частни начала на 13 майстори на рогозки – 12 турски и един български циганин, на двама български цигани, производители на метли. На следващата броят на рогозарите е 17, а метличарите остават същите. Направата на метли е също семейно занятие (Иванова, Кръстев 2004: 15; Кючуков 1992: 65).

Хасърджии

Използваните в бита и в домашните женски занаяти до към средата на XX век ръчно изработените *изделия от дърво* са правени от цигани майстори, познати в България като лъжичари, коритарии, копанари, вретенари. Те са от групата на рударите, известни в някои райони и като лингурари. „Те са най-многобройнотономадско племе в Североизточна България“ пише Петуленгро в началото на XX век. „Ако ги попитате какви са, ще отговорят, че са „коритарис“ (правещи корита). Рударите никога не просят и не крадат и са добре приемани от българските селяни, които ги наричат власи. Техните жени са толкова скромни, че отказват да влязат в двора и продават стоката си от улицата... българските власти във Варна им позволяват да си разпънат палатките в северната част на града до болницата, където другите цигански групи не биха могли да мечтаят да разпънат палатките си“ (Petulengro 1915-1916: 5, 49). Скот Макфий също ги вижда край Варна как „Работеха от сутрин до здрач с изключително старание, като един мъж можеше да направи до стотина лъжици на ден. Обикновено жените отговаряха за продажбата на техните изделия в града... При продажбата в града те се пазарят, но в палатките си предлагаха стоките си на

ЕВГЕНИЙ И. ИВАНОВА • ВЕЛЧО КРЪСТЕВ